

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญ และที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

การส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้สูงขึ้นเป็นยุทธศาสตร์หนึ่งของการเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในระยะยาวที่เสนอโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554ก) ซึ่งสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ที่นอกจากการเร่งสร้างภูมิคุ้มกัน เสริมรากฐานของประเทศให้เข้มแข็ง และการพัฒนาคนไทยให้มีศักยภาพและคุณภาพชีวิตที่ดีแล้วการส่งเสริมให้สังคมทุกระดับสามารถก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงและมีโอกาสได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเป็นธรรมด้วยการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจบนฐานความรู้และความคิดสร้างสรรค์เพื่อให้ประเทศไทยสามารถเจริญก้าวหน้าและแข่งขันได้อย่างยั่งยืนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง ยุทธศาสตร์ที่สำคัญทางด้านการท่องเที่ยวที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 คือ พัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด และส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่และกระแสด้านความต้องการของตลาดโลก โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม คำนึงถึงความสมดุลและความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554ข) โดยมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน อันจะส่งผลต่อการเพิ่มการจ้างงาน และกระจายรายได้สู่ชุมชน ในปี 2554 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้ร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และสมาคมท่องเที่ยว ได้ดำเนินการจัด 10 อันดับเมืองท่องเที่ยวแห่งปี 2554 หรือ Top Ten Tourist Destination ซึ่งจัดขึ้นเป็นปีแรก โดยจังหวัดที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมากที่สุดคือกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ามีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพหลากหลาย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาคาดหวังว่าการจัดอันดับ 10 แหล่งท่องเที่ยวประจำปีจะช่วยกระตุ้นให้แต่ละจังหวัดตื่นตัวในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและเพิ่มมาตรฐานความปลอดภัยเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวประเมินให้จังหวัดเป็น Top Ten Tourist Destination (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, ออนไลน์) การจัด 10 อันดับเมืองท่องเที่ยวแห่งปีสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวในรายจังหวัดเพื่อนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบกับผู้ที่เกี่ยวข้องรับทราบถึงศักยภาพการท่องเที่ยวในด้านต่างๆที่ครอบคลุมตามแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน นั่นคือ

ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม (Berno and Bricker, 2001; Johnston and Tyrrell, 2005)

ประเทศไทยได้มีการจัดทำรายงานรายได้ประชาชาติ (NI-National Income) ด้านการท่องเที่ยวก่อนครั้งแรกในปี 2552 โดยภาพรวมรายได้จากสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวมีมูลค่าคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 6-8 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศเบื้องต้น (Gross Domestic Product-GDP) โดยในปี 2552 รายได้จากการท่องเที่ยวทั่วประเทศ มีมูลค่า 715,985.18 ล้านบาท เปรียบเทียบกับ GDP ของประเทศไทยเท่ากับ 9,050,715 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 7.91 ของ GDP จังหวัดที่มีรายได้รวมด้านการท่องเที่ยวสูงสุด 5 อันดับแรกได้แก่ ภูเก็ต กรุงเทพมหานคร กระบี่ ชลบุรี และเชียงใหม่ ส่วนจังหวัดที่มีรายได้รวมต่ำสุดด้านการท่องเที่ยว 5 อันดับได้แก่ หนองบัวลำภู อำนาจเจริญ อุบลราชธานี อ่างทอง และพิจิตร (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, ออนไลน์)

ภาคกลาง ได้รับการจัดกลุ่มจังหวัด ประกอบด้วยกรุงเทพมหานคร และ 6 อนุภูมิภาค รวมทั้งสิ้น 26 จังหวัด ตามแนวทางของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ที่พิจารณาถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ ความเกี่ยวเนื่องทางเศรษฐกิจ และความร่วมมือระหว่างจังหวัดในการแก้ไขปัญหาเร่งด่วนของประเทศร่วมกัน เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันร่วมกัน (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2554) รายได้จากการท่องเที่ยวในปี 2552 ของกลุ่มจังหวัดภาคกลาง ทั้ง 26 จังหวัด มีมูลค่า 447,724.92 ล้านบาท ในขณะที่กรุงเทพมหานคร มีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงสุด 331,454.31 ล้านบาท จังหวัดในภาคกลางจำนวน 25 จังหวัดมีรายได้จากการท่องเที่ยว 116,270.61 ล้านบาทน้อยกว่า ภาคใต้ที่มีรายได้จากการท่องเที่ยว 182,209.71 ล้านบาท (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, ออนไลน์) ดังนั้นจึงมีความจำเป็นในการศึกษาศักยภาพของจังหวัดในภาคกลาง (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) เพื่อประโยชน์ในการนำข้อมูลศักยภาพการท่องเที่ยวของภาคกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดที่ควรให้ความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวอย่างเช่น จังหวัด ชัยนาท สิงห์บุรี สระแก้วและสมุทรสาคร ด้วยมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวที่ไม่จัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพการในระดับสูงและปานกลางแต่มีศักยภาพในด้านอื่นๆตามผลการศึกษาศักยภาพของ TDRI ที่ใช้ประกอบการพิจารณาจัดทำแผนแม่บทพัฒนาการท่องเที่ยวไทยปี 2545-2549 (สุภรนต์ โรจนไพรวงศ์, 2544: 399) เพื่อแสวงหาแนวทางและรูปแบบในการพัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวในจังหวัดชัยนาท สิงห์บุรี และสมุทรสาคร ตามศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่มีเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดดังกล่าวให้มีความยั่งยืนสอดคล้องตามยุทธศาสตร์ ที่ 2 เรื่องการพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ปี 2555-2259 ที่มุ่งเน้นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ และแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มตามกลุ่มท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มท่องเที่ยววิถีชีวิตลุ่มแม่น้ำภาคกลาง กลุ่มท่องเที่ยว

วิถีชีวิตกลุ่มแม่น้ำโขง กลุ่มท่องเที่ยวอารยธรรมล้านนาและภาคเหนือตอนบน กลุ่มท่องเที่ยวมรดกโลก เชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กลุ่มท่องเที่ยวอารยธรรมอีสานใต้ กลุ่มท่องเที่ยว Active Beach กลุ่มท่องเที่ยว Royal Coast และกลุ่มท่องเที่ยวมหัศจรรย์สองสมุทร (คณะกรรมการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2554)

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1.2.1 เพื่อตรวจสอบและวิเคราะห์จุดแข็งจุดอ่อนโอกาสและอุปสรรคของการท่องเที่ยวของจังหวัดชัยนาท สิงห์บุรี สระแก้ว และสมุทรสาคร

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์และประเมินศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของจังหวัดชัยนาท สิงห์บุรี สระแก้ว และสมุทรสาคร ตามแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1.2.3 เพื่อจัดลำดับศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของจังหวัดชัยนาท สิงห์บุรี สระแก้ว และสมุทรสาคร

1.2.4 เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวจังหวัดชัยนาท สิงห์บุรี สระแก้ว และสมุทรสาคร ให้เกิดความยั่งยืน

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านประชากร ด้านเนื้อหา และ ด้านเวลา

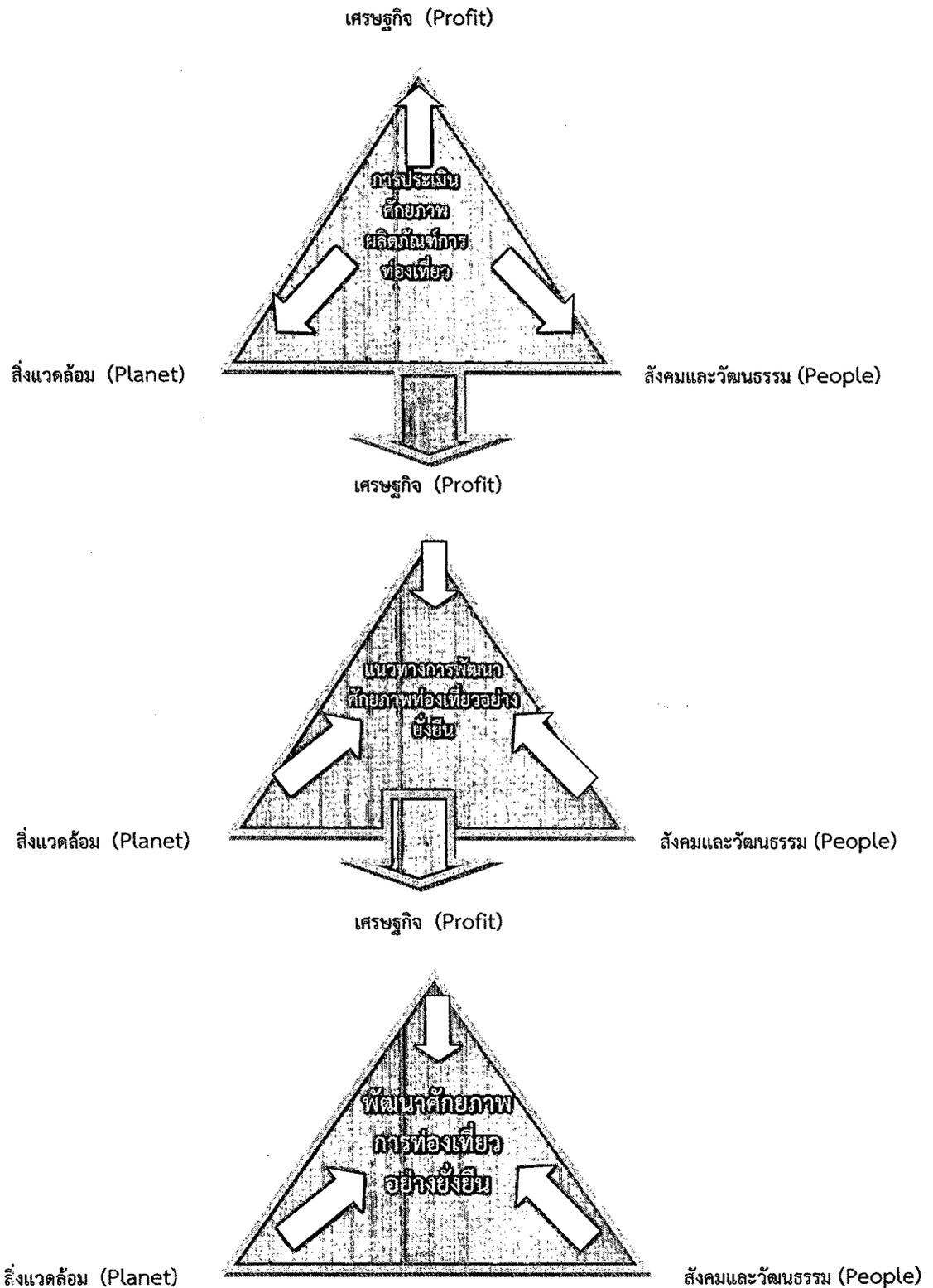
1.3.1 ด้านประชากร ขอบเขตการศึกษาจะอยู่ในพื้นที่จังหวัดชัยนาท สิงห์บุรี สระแก้วและสมุทรสาคร โดยกลุ่มประชากรการวิจัย ประกอบไปด้วยกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการท่องเที่ยวในภาคกลาง ได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการการท่องเที่ยว หน่วยงานรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

1.3.2 ด้านเนื้อหา ขอบเขตการศึกษา ได้แก่

- ศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวตามแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ด้านเศรษฐกิจ ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคมและวัฒนธรรม)
- ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ประกอบด้วยบริการ (อาหาร ที่พัก และนันทนาการ) และทรัพยากรการท่องเที่ยว (ธรรมชาติ และ ภูมิปัญญา)

1.3.3 ด้านเวลา รอบ 1 ปี

1.4 กรอบแนวความคิดของการวิจัย : การประเมินศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว



ภาพที่ 1-1 กรอบในการจำแนกประเภทผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว

1.4.1 ด้านเศรษฐกิจ

ด้านเศรษฐกิจมีการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ (Creative Economy) เพื่อพัฒนาอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ในด้านบริการและทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งแนวคิดนี้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาคเศรษฐกิจ การผลิต บริการ และการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น ซึ่งแนวคิดนี้มีการนำเอา วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และเทคโนโลยีมารวมเข้าด้วยกัน ก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงความคิดสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาศักยภาพอย่างยั่งยืน โดยในขณะนี้คณะผู้วิจัยฯ จะยกตัวอย่างการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาด้านบริการและทรัพยากรการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดกิจการส่งเสริมภาคการท่องเที่ยว โดยวัตถุดิบและทรัพยากรในท้องถิ่นเหล่านี้เพื่อการพัฒนาขึ้นเป็น Creative Assets และ เพื่อเป็นปัจจัยในการสร้าง Creative Industries ของจังหวัดชัยนาท ซึ่งผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ประกอบด้วยบริการ (อาหาร ที่พัก และ นันทนาการ) และทรัพยากรการท่องเที่ยว (ธรรมชาติ และ ภูมิปัญญา) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1-1 ผลิตภัณฑ์ของการประยุกต์ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้านบริการ

ด้านบริการ	จังหวัดชัยนาท	แนวทางการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจสร้างสรรค์
อาหาร	อาหารทำจากปลาแม่น้ำ	เน้นความปลอดภัยและคุณภาพของการให้บริการ มีวัตถุดิบ (ปลาแม่น้ำชนิดต่างๆ) ได้จากแม่น้ำเจ้าพระยาและการปรุงรสจากพื้นที่จังหวัดชัยนาท
กิจกรรมนันทนาการ	สวนนกชัยนาท มีศูนย์ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวซึ่งใช้ระบบเทคโนโลยีที่ทันสมัย ซึ่งนักท่องเที่ยวผู้มาเยือนจะได้ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับด้านประวัติศาสตร์วิถีชีวิต เกษตรกรรม วัฒนธรรม หัตถกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดกิจกรรมนันทนาการ	พัฒนาพื้นที่ให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น พัฒนาป่าชุมชน สนับสนุนเกษตรอินทรีย์ เป็นต้น เพื่อจัดกิจกรรมให้ได้สัมผัสธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นของพื้นที่
โรงแรม, บ้านพัก	มโนรมย์ รีสอร์ท แอนด์ สปา เป็นที่พักในอำเภอมโนรมย์ในรูปแบบรีสอร์ทให้นักเดินทางที่ชื่นชอบธรรมชาติได้พัก ห่างจากตัวเมืองชัยนาทตามเส้นทางสายพหลโยธิน ก่อนแยกเข้าอำเภอมโนรมย์ ประมาณ 12 กิโลเมตรทางรีสอร์ทยังมีบริการสปา นวดแผนโบราณ อีกด้วย และสามารถเดินทางไปเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงได้	บริการที่พัก อาหาร และยานพาหนะและ กิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ สาธารณูปโภค และ สิ่งอำนวยความสะดวกกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม

1.4.2 ด้านสิ่งแวดล้อม

ด้านสิ่งแวดล้อม เป็นสภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่ต้องการศึกษา อาทิเช่น ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ลักษณะภูมิทัศน์ ความปลอดภัย ธรรมชาติ สภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เป็นต้น

ถ้าจะการประเมินศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวต้องประเมินสิ่งแวดล้อมใน 2 ปัจจัยดังต่อไปนี้

1) ปัจจัยสนับสนุนและสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวก ในด้านที่พักและอาหารแก่นักท่องเที่ยว การให้ข่าวสารและการประชาสัมพันธ์ สิ่งอำนวยความสะดวก ด้านบันเทิง และร้านค้าของที่ระลึก

2) ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม พิจารณาโครงข่ายการคมนาคม ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศที่สะดวก บริการสาธารณะ เช่น ไฟฟ้า การกำจัดขยะ สิ่งปฏิภูล ตลอดจนระบบสื่อสารโทรคมนาคม

1.4.3 ด้านสังคมและวัฒนธรรม

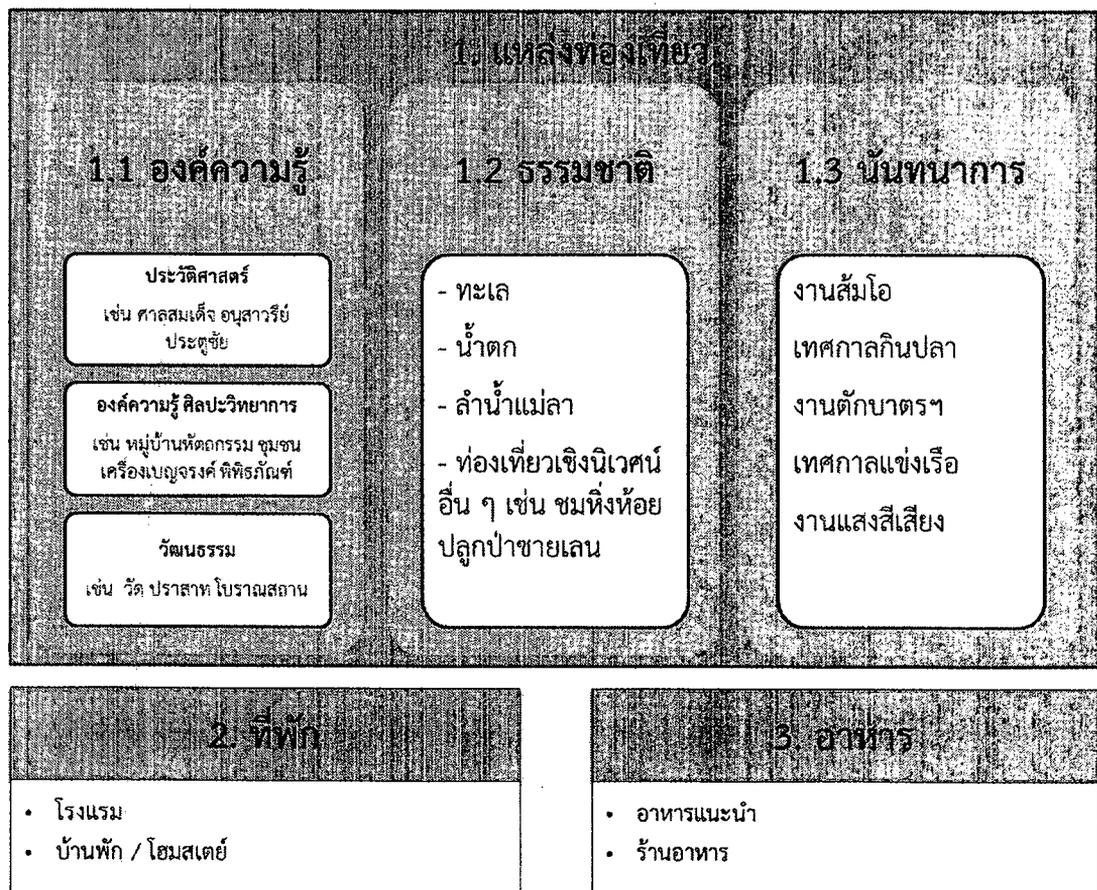
ด้านสังคมและวัฒนธรรม เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในเชิงวัฒนธรรม (Cultural Tourism) ซึ่งเป็นแนวคิดหนึ่งที่สนับสนุนรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) อาทิเช่น ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับองค์ความรู้ ปรัชญาท้องถิ่น ปรัชญาการท่องเที่ยว คุณค่าของธรรมชาติ วิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง และผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น โกดัทัวร์เพิ่มการบรรยายความรู้ประวัติศาสตร์ ความรู้ความเป็นมา และความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ส่งเสริมทัวร์ธรรมชาติ การให้ความรู้ความเข้าใจผ่านสื่อความหมายธรรมชาติ เป็นต้น

ตารางที่ 1-2 ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ของการประยุกต์ใช้วัฒนธรรมและธรรมชาติของท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว

ด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติ	จังหวัดชัยนาท	แนวทางการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจสร้างสรรค์
ภูมิปัญญา	อำเภอมโนรมย์มีผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากกก และไม้ไผ่ นำมาจัดทำเป็นเสื่อกก กระเป๋า ตะกร้า กระจาด ถาดผลไม้ พัด ที่มีคุณภาพและรูปแบบที่สวยงาม	ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับองค์ความรู้ ปรัชญาท้องถิ่น ปรัชญาการท่องเที่ยว คุณค่าของธรรมชาติ วิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง และผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ด้านวัฒนธรรมและ ธรรมชาติ	จังหวัดชัยนาท	แนวทางการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจสร้างสรรค์
เชิงธรรมชาติ	<ul style="list-style-type: none"> สวนนกชัยนาท (เชิงนิเวศ) วัดปากคลองมะขามเฒ่า วัดหลวงปู่ศุข (เชิงศิลปวัฒนธรรม) 	โดดทัวร์เพิ่มการบรรยายความรู้ประวัติศาสตร์ ความรู้ความเป็นมา และความสำคัญของแหล่ง ท่องเที่ยว ส่งเสริมทัวร์ธรรมชาติ การให้ความรู้ความเข้าใจผ่านสื่อความหมาย ธรรมชาติ

การประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวที่ใช้ในการศึกษาจะครอบคลุมในประเด็นหลัก 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเศรษฐกิจ 2) ด้านสิ่งแวดล้อม 3) ด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมีการจำแนกการท่องเที่ยวตามผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวทั้งหมด 5 ประเภท ได้แก่ นันทนาการ องค์ความรู้ ธรรมชาติ อาหาร และบ้านพัก โดยที่ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวจะถูกจัดเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังแสดงในภาพที่ 1-2



ภาพที่ 1-2 กรอบในการจำแนกประเภทผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว

จากรูปที่ 1-2 จะเห็นว่า ผลผลิตภัณฑการท่องเที่ยวกุ่มแรก ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในจังหวัดนั้น ๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ นันทนาการ องค์กรความรู้ ธรรมชาติ ในขณะที่ผลผลิตภัณฑการท่องเที่ยวกุ่มที่สองและสาม จะแสดงถึงสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ หรือผลผลิตภัณฑซื้อขาย รวมทั้งบริการประจำจังหวัดนั้น ๆ ได้แก่ ที่พักโรงแรม และอาหาร ซึ่งแบ่งเป็น ร้านอาหารและประเภทของอาหารแนะนำต่าง ๆ

ทั้งนี้การประเมินศักยภาพผลผลิตภัณฑการท่องเที่ยว จะถูกจัดทำขึ้นแยกตามแต่ละแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด ที่ผ่านการคัดเลือกเป็นตัวแทนแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในอันดับต้น ๆ ในแต่ละประเภทของแหล่งท่องเที่ยว (ตามความเห็นของกลุ่มตัวแทนประจำจังหวัด) ในขณะที่ผลผลิตภัณฑการท่องเที่ยวทางด้านอาหารและที่พัก จะถูกคัดเลือกเป็นร้านอาหาร อาหารแนะนำ และโรงแรมที่พักในแต่ละจังหวัด

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 นำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดต่างๆ ในภาคกลางเรื่องการประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการท่องเที่ยวภาคกลางมีศักยภาพเพิ่มขึ้นและ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

1.5.2 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ปัจจัยสภาพแวดล้อมเชิงกลยุทธ์เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดต่างๆในภาคกลางให้มีความยั่งยืน

1.5.3 นำข้อมูลศักยภาพการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดในภาคกลางด้านต่างๆทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม เสนอต่อภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ประกอบในการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวให้สอดคล้องเหมาะสมกับศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดต่างๆ ในภาคกลางเพื่อให้เกิดความยั่งยืนต่อไป